

FARKAS GÁBOR

[minden jelérték]

a története
az enyém is.
nemcsak a viszonyulások és
elvonatkozások, nemcsak az
egymás által átfogott tér
architektúrája. nemcsak a
szembesülések és szembesítések,
nemcsak az elszalasztott
idő agóniája.

a története
az enyém.

mert amikor találkozunk,
kevés a néhány
százalék. egyáltalán minden
mérték viszonylagossá
dermed. amikor
találkozunk, kevés
az összes identitás-
közlő szándék,
minden jelértékű
mozdulat. úgyis
általán kapnak jelentést
a jelek.

amikor eljön,
minden jelentés
összeáll
egyetlen jellé.

Isten mögé szorult utcák

A gyűlölet-ittas vezényszavakra
megtorpan a rozsdás drótkerítés is.
Ahogy érintjük egymást, csak mimézis,
az emlékezést az ösztön takarja.

Körmünkkel tépjük a rozsdát, nevünket,
létünket, a kabáton a csillagot.
A légzéssel fogyatkozó illatok
a pinceszagú félhomályba vesznek.

Vérszaggal takar be most a vétlen szél,
ég és föld között félúton a hullák;
a bomlás lassú. Mindent megértettél,

a lámpák testetlen zsugori fényét,
az Isten mögé szorult néma utcát,
ahol megszűnt minden emberi lépték.

